

jaagt het hart en windt zich op. Als Dolfken in de deur op J. Peleman en Rosalie geroepen heeft is het weinige dat met de rechterheft van Mans nog gebeuren moest voltrokken. Het is niet eens zeker dat zij de geburen nog herkent, wat nut heeft het haar toe te roepen dat het kind van Irma geboren is.

Na den doop blijft men nog negen dagen te bed, dat maakt negen maal twee en half uren met het kind. Dan mag men opstaan, men komt in de zalen bij de andere maskes. Daar zijn er van alle soorten, leelijke en dwergskens. Dat zijn door den band de plezantste. Zij zitten niet met schaamte geplaagd en voelen zich heel belangrijk omdat zij de moedertjes genoemd worden. Er zijn veel te jonge, een dat niet durft spreken, twee die gewichtig en moederlijk wauwelen steeds maar over hetgeen met haar lichaam gebeurd is en of zij nog zog hebben. Er zijn gewone maskens, waaraan men niet ziet dat zij maskens zijn. Er zijn er die zich, zou men zeggen, wat te goed achten om maske te zijn en b.v. treuren, zich buiten de gezelligheid houden en met fijner schoentjes en kousen bewijzen dat zij wat beter zijn, want met het kleed kan men het niet: dat is iets onnoemelijk voorschootsachtigs van het gesticht.

Men hoort van alles. Eene met een brief in de hand:

De mijne heeft geschreven, maar van betalen spreekt hij niet.

— Antwoordt gij daarop? Ik niet.

— Dan zijde gij heel stom. Ik kan de mijne nog niet zien, zoo doodmoe ben ik hem, maar ik schrijf hem lief om hem te doen teekenen. Als ik hem maar zoover kon krijgen.

— Ik wil den mijnen ook niet meer, ik heb al lang een anderen.

— Weet die dat ge hier zijt?

— Waarom niet?

— Ik heb ook een anderen, nog eenen van vroeger, maar die weet niets, die woont in Spa.

— We zijn allemaal stom geweest van 't zoo ver te laten komen.

— Ja? Ik ben blij met mijn kind.

— Hoort die eens. Ge kunt er nog krijgen als ge wilt.

— Dat kan mij niks verschillen. Ik ben tot de lesten dag in mijnen post geweest, meneer had iets gezien, maar zij niks.

— 't Is misschien van hem, haha!

— Ja, maar toch van hem alleen niet, hahaha!

— Bij mij had zij het eerst gezien. Ivonneke, begon ze zoo, met heuren fernijnigen smoel. Hewel ja, madam, zeg ik, zeker.

Men houdt er zich buiten, wil er niets mee te maken hebben. Maar dan wordt men ruw genegeerd of men krijgt wat te hooren. Men tracht zich bij de drie bleeke, treurige moedertjes te houden, maar zij zouden hier liever ongezien en ongekend zijn dan kennis te maken. Ten slotte belandt men bij de twee ernstige kindermoedertjes, een uit het Hageland en een van bij Leuven, die nooit over liefdesverhoudingen, maar altijd over moederschap spreken en